

вите помощници и роднини. Управителят и неговите помощници бяха облечени със скъпи пъстри дрехи, но любопитната тълпа зад него беше сръфана и боса, мръсна и чорлава до погнуса. Владетелят слезе от колата, поразгледа се, хвърли на тълпата няколко шепи дребни и по-едри монети, и когато бедняците се сборичкаха в прахуляка на улицата, той се качи на колата и заповяда да продължат.

Пренощуваха в града и на следния ден призори продължиха все към изгрева. Орфей беше вече неспокоен, и равното прегоряло поле, разхълмено тук-таме, не го привличаше. Той питаше все по-често и по-често кога най-сетне ще стигнат в големия град.

— Скоро, скоро, — тупаше го по рамото владетелят.

Бавно и мъчително минаваха последните часове на това дълго пътуване. И чак когато на едно място морето блесна с величието и красотата си, Орфей изтръпна и остана така, закован, занемал, поразен. Той гледаше с онова юношеско любопитство, което за цял живот врязва и запазва в паметта интересните случки и величавите картини.

Ето и първите очертания на столицата. Всички се оживиха, впиха погледите си напред. Орфей не мигаше, превърнат на зрение, захласнат, учуден, развълнуван и затрогнат до дъното на душата си...

